Έφθασε η ώρα να δρέψωμε τους πικρούς καρπούς του «ευρωπαϊκού εκσυγχρονισμού» μας...

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 25 Μαΐου, 2011

Ὡς γνωστόν, ἡ Γαλλία εἶναι ἴσως τὸ μόνον ἐπισήμως ἀνακηρυγμένον «λαϊκὸν (κοσμικὸν) κράτος» τῆς Εὐρώπης. Πῶς ὅμως μία χώρα, μὲ μακρὰν χριστιανικὴν παράδοσιν, κατήντησε νὰ ἐπισημοποιήσῃ σήμερα ἕνα ἄθρησκον (ἄθεον) καθεστώς;

Μέσα ἀπὸ τὴν πληθὺν τῶν συναφῶν ἱστορικῶν γεγονότων θὰ ἀπομονώσωμε ὀλίγα, μιᾶς μικρᾶς περιόδου, ὅπως τὰ ἐπαρουσίασε πρὸ αἰῶνος ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» Κωνσταντινουπόλεως (14-01-1910, ἔτος Λ΄, ἀρ. 2, σελ. 19-20), ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον:

«Ἐκ γαλλικῆς τινος ἐφημερίδος ὁ «Πάνταινος» τῆς Ἀλεξανδρείας, τὸ ἐπίσημον τοῦ ἐκεῖ Πατριαρχείου φύλλον, μεταφέρει τὴν ἑξῆς ἀπαρίθμησιν τῶν ἀποτολμηθέντων ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τῆς θρησκείας διωγμῶν, ὡς ἀποκαλεῖ τάς παραδόξους ἀποφάσεις, εἰς ἃς προέβαινον αἱ κατὰ καιροὺς κυβερνήσεις, πρὸς ζημίαν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. Τὸ χρονογραφικὸν τοῦτο σημείωμα, πολλὰς σκέψεις προκαλοῦν, ἔχει οὕτω:

Τῷ 1879, οἱ ἐπίσκοποι ἐστερήθησαν τοῦ δικαιώματος τῆς συμμετοχῆς ἐν τοῖς σχολειακοῖς συμβουλίοις. –Τῷ 1880, ἤρθη ἡ κυριακὴ ἀργία τῶν ἐργατῶν τῶν ἐν κυβερνητικαῖς ὑπηρεσίαις. –Τῷ 1881, ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία ἐκηρύχθη προαιρετική, τὰ δὲ νοσοκομεῖα ὡς λαϊκά. Ἀπηγορεύθη εἰς τοὺς διδασκάλους νὰ παίζωσιν ἢ να ψάλλωσιν ἐν τοῖς ναοῖς, ἡ δ’ ἀπεικόνισις τῆς σταυρώσεως τοῦ Κυρίου ἀπηγορεύθη ἐν τοῖς σχολείοις. – Τῷ 1883, κατηργήθησαν αἱ ἱεροτελεστίαι ἐν τῷ στρατῷ, ἀπηγορεύθη δὲ τοῖς στρατιώταις ἡ συμμετοχὴ ἐν ἐκκλησιαστικαῖς πανηγύρεσι. – Τῷ 1884, ἀπηγορεύθη ἡ προσευχὴ ἡ ἐν ταῖς συνεδριάσεσι τῆς Βουλῆς. – Τῷ 1885, ἀπηγορεύθη εἰς τοὺς κυβερνητικοὺς ὑπαλλήλους νὰ μετέχωσι τῶν θρησκευτικῶν πανηγύρεων καὶ πομπῶν ἐν στολῇ. Κατηργήθη ἡ μισθοδοσία τῶν μοναχῶν, πολλῶν ἐπισκόπων καὶ ἱερέων, τὰ δὲ σεμινάρια ἐστερήθησαν τῶν ἐπιδομάτων αὐτῶν. – Τῷ 1893, ἐψηφίσθη νόμος κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. – Τῷ 1894, ἐπεβλήθησαν βαρύτατοι φόροι ἐπὶ τῶν ἰδιοκτησιῶν τῶν μοναχικῶν ταγμάτων. Ἀπηγορεύθη ἡ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ὁδηγία τῶν μαθητῶν εἰς τοὺς ναούς, ὡς καὶ ἡ τελεσις τῆς λειτουργίας ἐν τοῖς δικαστηρίοις. – Τῷ 1901, ἐψηφίσθη νόμος κατὰ τῶν μὴ νομιμοποιηθέντων ταγμάτων. – Τῷ 1903, κατηργήθησαν πάντα τὰ τάγματα, τὰ μέλη αὐτῶν ἐξωρίσθησαν ἐκ Γαλλίας, ἡ δὲ περιουσία αὐτῶν ἐπωλήθη διὰ δημοπρασίας. Ἀπηγορεύθη ὁ ἑορτασμὸς τῆς Μ. Παρασκευῆς

ἐν τοῖς πολεμικοῖς πλοίοις. Οἱ κληρικοὶ ἐδιώχθησαν ἐκ τῶν ναυτικῶν νοσοκομείων. Εἰς τοὺς ὑπουργοὺς ὑπεβλήθησαν κατάλογοι τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων ἐκείνων, οἵτινες φοιτῶσιν εἰς τοὺς ναούς, ὅπως κωλυθῇ ἡ προαγωγὴ αὐτῶν. – Τῷ 1904, κατὰ τὴν Μ. Παρασκευὴν αἱ εἰκόνες τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ ἐξεβλήθησαν τῶν αἰθουσῶν τῶν δικαστηρίων. Ἀπὸ τῶν ναῶν παρελήφθησαν τὰ χρήματα, τὰ εἰσπραττόμενα ἐκ μνημοσύνων. Ἡ Ἐκκλησία ἐχωρίσθη ἀπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἐστερήθη τῆς ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ ταμείου ὑποστηρήξεως. – Τῷ 1905, ἡ Ἐκκλησία μεταβάλλεται εἰς ἰδιωτικὸν θρησκευτικὸν σύνδεσμον. – Τῷ 1906, γίνεται καταγραφὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν, συνεπαγαγοῦσα αἱματηρὰς πρὸς τοὺς παπιστὰς συμπλοκάς. Ὁ νούντσιος τοῦ Πάπα ὑποστὰς ἀστυνομικὴν ἔρευναν ἐξωρίσθη ἐκ Γαλλίας. Αἱ οἰκίαι τῶν ἐπισκόπων καὶ τὰ οἰκοδομήματα τῶν σεμιναρίων κατεγράφησαν ἐπ’ ὀνόματι τοῦ κεντρικοῦ ταμείου. – Τῷ 1907, δι’ ἐγκυκλίου τοῦ Μπριὰν ἐδημεύθησαν πάντα τὰ κτήματα, τὰ κληροδοτηθέντα εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα. – Τῷ 1908, ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν Βουλὴν δύο νομοσχέδια πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀθρήσκου παραδόσεως ἐν τοῖς σχολείοις. – Σήμερον (1909), τέλος, ἑτοιμάζεται ἡ μονοπωλειοποίησις οὕτως εἰπεῖν τῆς διδασκαλίας διὰ τὸ Κράτος, καί, ἑπομένως, παρασκευάζεται ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ διδάσκεσθαι τοὺς μαθητάς, οὐ μόνον ὑπὸ μοναχῶν καὶ κληρικῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ θρησκευτικῶν ὑπαλλήλων ἐν γένει»...

Σχετικῶς, καὶ ἡ *Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία,* γράφει: «Οἱ (φοβεροὶ) διωγμοὶ τῆς (Γαλλικῆς) Ἐπαναστάσεως (1789) ἀναβιοῦν δι’ ὀλίγον μὲ τὴν ὑπὸ τῆς Κομμούνας, τὸ 1870, ἐκτέλεσιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Παρισίων καὶ 40 περίπου κληρικῶν καὶ μοναχῶν, ἐνῶ ὀλίγον ἀργότερον ἡ ἀνελθοῦσα εἰς τὴν ἐξουσίαν τεκτονικὴ κυβέρνησις χωρίζει ἀποφασιστικῶς τὸ κράτος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ ἀντικληρικαλιστικὸν πνεῦμα ἐξεδηλώθη πολιτικῶς καὶ κατὰ τὰ ἑπόμενα ἔτη, μὲ κύριον στόχον τὴν ἔξωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευσιν...» (*Θ.Η.Ε.,* τ. 4 σ. 180).

Δὲν εἶναι παράδοξον τὸ ὅτι τὰ ἴδια συμβαίνουν σήμερα, μετὰ ἕναν αἰῶνα, καὶ εἰς τὴν χώρα μας. «Τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον προηγουμένως ... ἐστήριζε τὴν Ἐκκλησίαν, ἄλλοτε πρὸς τὸ συμφέρον της καὶ ἄλλοτε συντεῖνον εἰς τὸν διαποτισμόν της μὲ κοσμικὸν πνεῦμα, καθίσταται ὁλονὲν ἐχθρικώτερον ἢ ἁπλῶς ἀδιάφορον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν...» (*Αὐτόθι*).

Φαίνεται ὅτι, μετὰ τοὺς «ἐξ Ἑσπερίας» σπόρους, ποὺ ἔσπειρε ὁ νεοελληνικὸς Διαφωτισμὸς κατὰ τὸν ΙΗ΄ αἰῶνα, ἐβλάστησεν ἕνα νεοελληνικὸ δένδρο κατὰ τὸν ΙΘ΄ αἰῶνα, (μὲ μίαν «αὐτοκέφαλον» Ἐκκλησίαν, ποὺ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὶς βυζαντινές της ρίζες, καὶ ἕνα «ἀνεξάρτητον» κράτος, ποὺ παραθεωροῦσε τὸ ἥμισυ τῶν Ἑλλήνων, τῶν εὑρισκομένων ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ), ἁπλώθηκαν παντοῦ τὰ «παχιὰ» φύλλα τῆς νεοελληνικῆς ἰδεολογίας: «Ἀνήκομεν εἰς τὴν Δύσιν!», κατὰ τὸν Κ΄ αἰῶνα, καὶ ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ δρέψωμε τοὺς πικροὺς καρποὺς τοῦ «εὐρωπαϊκοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ» μας...

Ἆρά γε, ἡ ἐπερχομένη περιθωριοποίησις τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας θὰ συντελέσῃ σὲ

μίαν ἀναζωογόνησιν τῆς πνευματικῆς δυνάμεώς της καὶ μίαν ἀφύπνισιν τῆς χαμένης αὐτοσυνειδησίας τῶν Χριστιανῶν σήμερα;

(Διὰ τὴν ἀντιγραφήν, ὁ μονότροπος).

(Πηγή: «Εκκλησιολόγος» 19/7/2010)